

En ny Rife.

Nils Christoffersen Lund

Nu vil jeg dig berette, hvorledes det tilstaaer:
 I Arresten jeg sidder, og fælder manges Taar.
 Jeg er som Fuglen eenselig, af alle rent forladt;
 Mit Haab til Gud jeg vender, han er min bedste Stat.

2.

I Aaret atten Hundred' og tyve, som det lød,
Den anden Februar til Verden blev jeg fød,
Ud af Forældre ringe, men dog af ærlig Stand,
Da skjønte jeg ei Noget, som var til Sorg og Tvang.

3.

En Stjæbne mig strax mødte, som jeg beklage maa:
Jeg mistede min Moder i mine spæde Aar,
Det krænket har mit Hjerte, og mine Soffende,
Som siden om har vandret iblandt Bildfremmede.

4.

Lad Skjæbnen Gud nu raade, til ham jeg slaar Tillib;
Han er jo Alles Fader, saa god og naadelig,
Han haver os forklaret han vil ingen Synders Død,
Men vi skal os omvende og komme i hans Brød.

5.

Som Enkemand gjenleved' min Fader i en Tid;
Men da han sig forandret, en Stedmo'er fik da vi,
Som skulde os forsørge alt udi Moders Sted,
Da faldt den første Draabe af Sorgens bitre Sved.

V box 12:341

6.

See Livets korte Dage, det er et syndigt Lehn,
Vi møde Sorg og Kummer hvor vi os vende hen,
Det haver jeg erfaret, at Lykken svinder bort,
Naar man til Maalet sigter om det er end saa fort.

7.

Her har jeg ingen Glæde, jeg er nu saa forhadet,
Og alle mine Venner de have mig forladt;
Hvor skal jeg mig henvende, hvor skal jeg finde No?
Jeg længtes til det Høie, der lyfter jeg at bo!

8.

Ryd derfor bort den Tanke, som kvæle vil mit Bryst;
Thi jeg kan atter finde for mig en liden Trost,
Vel er den meste Glæde bortsvunden nu for mig;
Men jeg vil ha'e den Tanke: det kan forandre sig.

9.

I Glæden har man Venner, som vise sig saa blid;
Men det er rart at finde en Ven i Sorgens Tid;
Har du det ei erfaret, saa sæt en Prøve paa,
Saa skal du selv bekjende, det er sandt som her nu staar.

10.

See Eblet nedfalder, hvor høit det hænge maae,
De Store maae og følge naar vi herfra skal gaae
Til Gravens mørke Kammer, det er vort rette Hjem,
Til vi nu atter samles hos Gud i Himmelen.

11.

To Søskende jeg haver, som gjør mig saa Uro,
Thi jeg veed vist dem fælder for mig saa mangen Taar;
Men jeg vil bede Gud, at han naadig er mod dem,
Og affindrer alle Farer ihvor de vandre frem.

12.

Om Marsag til min Skjæbne jeg vil fortælle her:
Det var just for en Pige, som jeg holdt meget kjær.

Jeg aldrig hende glemmer ihvor jeg nu hengaaer;
Thi naar det mig erindrer jeg fælder mangen Taar.

13.

Paa Løftet som hun gav mig jeg stolende gif frem,
Og herfra mig begiver til Hovedstaden hen;
Men da jeg havde været omtrent en to Mars Tid,
Da brød hun strax det Løfte som hun før lovet mig.

14.

Hun var nu ene Marsag til min Jordærvælse,
Som jeg mig i har fundet med stor Bedrøvelse.
Jeg Arbeidslysten misted, gav mig i Sværmerie
Med flette Kammerater, som hylde sig deri.

15.

Er Skaalen nu isfjænkst og jeg skal drikke den,
Da vil jeg den udtømme til Lykke for min Ven!
Jeg vil ei andet ønske, end hende maa gaae godt!
Skjønt hun har mig forvoldet stor Sorg og megen Spot.

16.

Reent vil jeg det forglemme, og skyde dette væk,
Og ikke mere tænke paa Pigen's falske Træk;
Men jeg har gjort et Løfte og dette lyder saa:
At jeg den Steen vil kaste, som jeg mig stødte paa.

17.

See dem, som sig nu bryster, for de har Rikdom stor,
De kjende ikke Mangel; men leve udi Flor;
Men det er ogsaa Mange, som i Fængsel sukke maae,
Med Jern om Hals og Fodder, maa Nogle stedse gaae.

18.

En Mand som Lidet eier, er tidt i saadan Nød,
At han kan neppe finde for sig det daglige Brød;
Men derimod de Rige, de har af Alting nok;
Men de regnes som for Intet paa Herrens Talerstol.

19.

Nu vil jeg ikke glemme, min Tak at føre frem
Til Nogle som jeg kjender, jeg er en Ven af dem;
Det er just til den Klasse, som gjerne bruger Stof,
Her er en tre a fire, som flyver i en Flok.

20.

Læg Mærke til et Rovdyr, som haver tvende Been,
Det er nu saa forfulden, det spiste gjerne Steen;
Men naar det faar et Bytte, da gaar det til sin Braae,
Det koger ikke Suppe; men spiser ganske raae.

21.

Uventet kan man komme til saadan Dyreleeg,
Den hugger Dig med Kloen og Du maa følge med.
Da maa du ta'e til Kommen og give den en Skat,
Imens den det modtager, saa faaer du Flugten fat.

22.

Naar andre sig nu glæder for de i Frihed gaar,
Da sidder jeg saa ene, paa Sorgens Stræng jeg slaar;
Min Glædestræng er brustet og er med Sorg belagt,
O Bee! hvad skal jeg sigel min Glæde er borttabt.

23.

Den Bise jeg nu slutter, jeg blier i Haanden mat;
Men vil de ha'e at vide hvem Bisen har opsat,
Saa faar mit Navn optegnet paa denne Maade her,
Naar de betragter Bisen saa har de Navnet der.

Drammens Raadsfuearrest i Oktober 1845.

Niels Christophersen Lund.